



ရှင်နွယ်ဟန်

ဆွေ

အပိုင်း(၁)

မန္တလေးမြို့ရဲ့ လူကုံထုံ အသိုင်းအဝိုင်းကြားတွင် တည်ရှိနေပါသော ဆေးနီရောင် ခြယ်မှုန်းထားသည့် သုံးထပ်တိုက်အိမ်ကြီး အရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက် လာလေသည် ။ ထိုကားပေါ်တွင် မိန်းမလှလေး တစ်ဦးလည်း ပါ လာလေ၏။

"တူမကြီး ဒါတူမကြီးပြောတဲ့ အိမ်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး ကျေးဇူးပါ"

စိမ်းတစ်ယောက်ပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ အဝတ်အိတ်များ ချကာ ကျသင့်ငွေ ပေးချေလိုက်၏။ စိမ်း တိုက်ကြီးရှေ့ခဏရပ်ကာ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုတီးလိုက်၏။ ခဏနေတော့ အိမ်ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက် ထွက် လာလေ၏။ စိမ်းအားကြည့်ပြီးသော် ...

"ကလေးမ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါလဲ"

"ဟုတ် ကျွန်မ မြသီတာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဒါဆို ခဏလေး စောင့်ဦးနော်"

ထိုလူကြီး ပြန်ဝင်သွားတော့ စိမ်းတစ်ယောက် ထပ်စောင့်နေရပြန်၏။ တစ်အောင့်ကြာတော့ စောစောက လူကြီးနဲ့ အတူ မြသီတာပါ ပါ လာလေသည် ။ မြကလည်း စိမ်းကိုမြင်တော့ ...

"စိမ်းရယ် လာမယ်ဆိုလည်း ကြုံပြောတာ မဟုတ်ဘူး "

"ရပါတယ်မြရဲ့ ဒီလမ်းဒီခရီးက စိမ်းသွားနေကျပဲ"

"ဟုတ်ပါပြီစိမ်းရဲ့ လာအထဲဝင် ဦးနိုင်အထုပ်တွေကို မိစုကိုသယ်ခိုင်းလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့မမလေး"

"လာစိမ်းဝင်ကြစို့"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြတော့သည် ။ မြသီတာနဲ့ စိမ်းညှို့ရှင်ဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်၏။ မြက အိမ်ထောင်ကျပြီး မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေ၏။ စိမ်းကတော့ ရန်ကုန်မှာ ပင် အလုပ်လုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။ အခုလည်း မြတို့ ဆီ အလည်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည် ။

ထိုစဉ် မြရဲ့ သမီးလေးက မြရဲ့ အနားသို့ ရောက် လာလေ၏။ မြသီတာ သူ့သမီးလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်ရင်း ...

"စိမ်း ဒါ မြရဲ့ သမီးလေးလေ ဒီနှစ် တစ်တန်းတက်မှာ လေ"

"ဟုတ်လား မြရဲ့ အမယ်မြသမီးလေးက အမေတူမို့နေမယ်ချောပ"

စိမ်းမှာ ကလေးရဲ့ ပါးကလေးနှစ်ဖက်အား ချစ်စဖွယ် ကိုင်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"မေမေ ဒီအန်တီက ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဒီအန်တီက မေမေရဲ့ သူငယ်ချင်း သမီးလေးရဲ့ အန်တီစိမ်းညှို့ရှင်တဲ့ မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"သမီးလေး သွားဆော့နော် မေမေ ဒီကအန်တီလေးနဲ့ စကားပြောဦးမယ်"

"ဟုတ်"

သမီးလေး ထွက်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေကြတော့၏။ ထိုစဉ် မိစုရောက်လာကာ ...

"မမလေး ဒီမမရဲ့ အခန်းကို ဘယ်မှာ စီစဉ်ပေးရမလဲ"

"ဟုတ်သားပဲ ဒုတိယထပ်ရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းက အခန်းမှာ ထားလိုက်ပါ အခန်းတွေရော သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားတယ်မလား"

"ဟုတ်မမလေး လုပ်ထားပါတယ်"

"အင်း အဲဒီအခန်းမှာ ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ"

မိစုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားတော့ စိမ်းလည်း မြဘက်လှည့်ကာ ...

"မြရယ် စိမ်းကို အောက်ထပ်မှာ ထားလည်း ရပါတယ်"

စိမ်းက အောက်ထပ်မှာ နေမည်ဆို၍ မြမျက်လုံးမြူးသွားရ၏။ ဟင့်အင်း အောက်ထပ်မှာ လုံးဝမနေရဘူး။ မြ ဧည့်သည် မှန်သမျှ ဘယ်တော့မှ အောက်ထပ်ကအခန်းမှာ မထားပေ။ အကြောင်းရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် ။

"စိမ်းကလည်း အပေါ်ထပ်မှာ ပဲနေပါ မြဆီလာတဲ့ သူကို မြက ဧည့်ဝတ်ကျေချင်လို့ ပါ"

"အင်းပါမြရယ် မြစီစဉ်ပေးတဲ့ အခန်းမှာ ပဲ စိမ်းနေပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ စိမ်းလည်း ပင်ပန်း လာပြီ ဆိုတော့လေ နားတော့

လေ မြအခန်းလိုက်ပို့မယ်"

မြသီတာတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းစိမ်းအား ခေါ်ကာ အပေါ်သို့တက်ခဲ့၏။ လှေကားများမှာ လည်း ပြောင်လက်ကာ တောက်ပလွန်းနေသည်။ ။ လှေကားတစ်ဆင့်ခြင်းတွင် လည်း မိသားစုဓာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ ...

"စိမ်းခဏနားပြီးရင် ရေချိုးနော် ထမင်းစားချိန်ကျရင် မြခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"အင်းပါ မြရဲ့ "

မြလည်း စိမ်းအားနှုတ်ဆက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်တော့၏။

မနက်ရှစ်နာရီ ထိုးသည် နှင့် အဂ္ဂရာဇာတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ နှိုးထလာခဲ့လေသည်။ ။ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီးသော် မနက်စာစားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လိုက်၏။

"အစ်ကိုလေး မနက်စာ စားတော့မလား"

"အင်း စားမယ်လေ ဒီနေ့စောစောသွားရမယ် လူနာတွေကြည့်ရမှာများ တယ်"

"ဟုတ် အစ်ကိုလေး"

အဂ္ဂတစ်ယောက် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မနက်စာကို တပည့်ဖြစ်သူ ပြင်ဆင်ပေးထားသော ထမင်းကြော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို စားနေလိုက်တော့၏။ စားပြီးသော် ...

"ကဲ သွားပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး"

အဂ္ဂ တပည့်အားပြောပြီး ကားမောင်းကာ ဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ကားကို ကားပါကင်တွင် ညင်သာစွာထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ စမတ်ကျကျ ဆင်းလာလိုက်၏။ သူဆင်းလာတာ မြင်တော့ သူနာပြုဆရာမလေးတချို့က..

"ဟဲ့ဟဲ့ ဟိုမှာ ဆရာအဂ္ဂမဟုတ်လား ဆရာကလည်း နော် ဘယ်ချိန်ကြည့်ကြည့် ခန့်နေတာပဲဟယ်"

"ဟုတ်ပါ့ဟယ်"

သူနာပြုဆရာမလေးတွေက အဂ္ဂအကြောင်း တီးတိုးပြောနေကြ၏။

"အဟမ်း စကားပြောတာလေးတွေ လျော့ပြီး အလုပ်ကလေး လုပ်ကြပါ"

အနောက်မှ တစ်ယောက်က ဝင်ပြော၍ အားလုံးငြိမ်ကျသွားတော့၏။
။ အဂ္ဂလည်း ဆေးရုံထဲရှိ သူ့ရုံးခန်းထဲလာကာ ဆေးမှတ်တမ်းတွေ စစ်ဆေးနေတော့သည်။ ။ ခဏကြာတော့ နာစိမလေးတစ်ဦး ရောက်လာကာ...

"ဆရာ ဒီမှာ ဒီနေ့ကြည့်ရမဲ့ လူနာစာရင်းပါ"

"ဟုတ်လားနွယ် ထားခဲ့ပါ ဆရာကြည့်ထားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဒါဆို နွယ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီ"

နွယ် ဆရာအားနှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင် တော့ ဟွန့်ဆရာကလည်း မာနကြီးလိုက်တာနော်။ နွယ်က ဆရာ

အဂ္ဂအား တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။

အပိုင်း(၂)

စိုင်းမင်းဆက်တစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စများ ပြီးပြီမို့ မနက်ဖြန်ဆို အိမ်ပြန်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူ့အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်နေစဉ် တပည့်လေးက ရောက်လာကာ ...

"ဆရာ ကျွန်တော် လက်မှတ်ဖြတ်ခဲ့ပါပြီ"

"အေး ရန်နိုင် မင်းရောပြင်ဆင်ပြီးပြီလား"

"ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ ဆရာ"

"အိုကေ ရန်နိုင်"

ဆရာပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရန်နိုင်ကလည်း ...

"ဆရာ အရမ်းကို တက်ကြွနေပါလား"

ရန်နိုင်ရဲ့ အပြောကြောင့် စိုင်းမင်းဆက်မှာ လည်း ...

"ဟုတ်တယ် ရန်နိုင်ရဲ့ အိမ်ကသမီးလေးနဲ့ ဇနီးကိုလွမ်းလှပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ အစ်မနဲ့ သမီးကလည်း ဆရာကိုမျှော်နေလောက်ပြီ"

"ဒါပေါ့ကွာ"

ဆရာတပည့် စကားပြောရင်း ပစ္စည်းသိမ်းကြတော့သည်။ ။

"ကယ်ကြပါ...ကယ်ကြပါ...ကြည့်ကိုကယ်ပါဦး ... ဟီးဟီး... ဟင့် ... အဟင့် ... ကယ်ကြပါ"

ဟင် ဘယ်ကအသံပါလိမ့်။ စိမ်းတစ်ယောက် အသံကြားရာ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် မျက်နှာကိုတော့ တစ်ဖက် လှည့်ထားလေသည် ။ စိမ်း ထိုမိန်းကလေးအနားသွားကာ ...

"မင်းဘယ်သူလဲ မိန်းကလေး"

ထိုကောင်မလေးက ဘာမှ မပြော။ စိမ်းထပ်မေးမှ ...

"ကြည့်ကိုကယ်ပါနော်"

"မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါမှ မသိတာ"

စိမ်းရဲ့ စကားကြောင့် ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာစိမ်းရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှည့် လာလေသည် ။ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာမြင်လိုက်ရချိန် မှာ တော့ စိမ်းတစ်ယောက် အသက်ရှူရပ်မတတ် လန့်သွားမိသည် ။ အကြောင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ စုတ်ပြတ် သတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

"အား"

စိမ်းတစ်ယောက် လန့်နိုးလာမိသည် ။ ဟင် ခုနက မိန်းကလေးရော။ စိမ်းတစ်ယောက် ထိုမိန်းကလေးအား ပတ်ရှာမိသည် ။ မတွေ့တော့။ စောစောက ငါအိပ်မက် မက်နေတာပါလား။ ဒါဆို ကြည့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ။ မြတို့ မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာလဲ။ စိမ်း နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီပဲရှိသေးတယ်။ ဆက်အိပ်လို့ရမည် မဟုတ်တော့ချေ။ စိမ်းလည်း အိပ်မပျော်တော့ပဲ ကြည့်ဆိုသော

ကောင်မလေးအကြောင်း စဉ်းစား နေမိတော့သည်။ ။

မနက်မိုးလင်းသော် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် တော့ ...

"စိမ်းထည့်စားနော် အားမနာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထား"

"အင်းပါမြရဲ့ စိမ်းထည့်စားပါတယ်"

"ဒါနဲ့ သမီးလေးရော မြ"

"ဒီနေ့ သမီးက ကျောင်းပိတ်တယ်လေ ခုထိမထသေးဘူး"

"ဟုတ်သားပဲ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေဆိုတာ စိမ်းမေ့နေတာ"

"မြ"

"ပြောလေ စိမ်း"

မြတစ်ယောက် စိမ်းကို မော့ကြည့်ကာ ဖြေလိုက်သည်။ ။ စိမ်းလည်း ညကကိစ္စကိုပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"ညကလေ စိမ်းအိပ်မက်မက်တယ် ... အိပ်မက်ထဲမှာ ကြည့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုကယ်ပါလို့ အကူအညီတောင်းနေတယ်"

"ဘာ"

မြရဲ့ ရုတ်တရက် အော်သံကြောင့် စိမ်းလည်း လန့်သွားကာ ...

"မြ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

မြ သက်ပြင်းအသာချရင်း ...

"စောရီး စိမ်းတို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"အဲဒီမိန်းကလေးက ဒီမှာ နေသွားလို့ လား မြ"

"တော်ပြီ စိမ်းတို့ သွားစရာရှိသေးတယ်"

ပြောပြီး ထထွက်သွားသော မြကို စိမ်းနားမလည်တော့ချေ။ ဘာလို့ ကြာညိုအကြောင်း ပြောတာ မကြိုက်တာလဲ။ စိမ်းလည်း တွေးရင်း ကျန်နေခဲ့တော့သည်။ ။

အဖြူရောင် ကားလေးတစ်စီး အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက် လာလေသည်။ ။ ကားပေါ်မှ စိုင်းမင်းဆက်တစ်ယောက် ဆင်း လာလေသည်။ ။ အိမ်ထဲမှာ လည်း မြတို့ သားမိနှစ်ယောက်က အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည်။ ။ သမီး လေးမှာ ဖခင်ကိုမြင်တော့ ပြေးလာကာ ...

"ဖေဖေပြန် လာပြီ"

"ပြန် လာပြီသမီးလေး သမီးတွက် ဖေကြီးက မုန့်တွေရော အရုပ် တွေလည်း များကြီးပါတယ်နော် သမီးလေး"

"ဟေး ဒါမှ တို့ ဖေကြီး"

"ကဲသားဖတွေ အိမ်ထဲဝင်ကြပါဦး"

"ဝင်မှာ ပေါ့ မြရဲ့ "

"မြရော နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါ့ ခုမှ နော်"

"ကိုယ့်ဇနီးလေးကိုလည်း လွမ်းပါတယ်ကွာ"

စိုင်းမင်းဆက်လည်း ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ပခုံးဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ လေသည်။ ။

"ကို အိမ်မှာ မြရဲ့ သူငယ်ချင်း စိမ်းညို့ရှင် ရောက်နေတယ်"

"ဟုတ်လားမြ ... ကြာပြီလား"

"မကြာသေးဘူး"

"အင်းပါမြရယ် ကိုအနားယူတော့မယ်"

"ဟုတ် ကို အနားယူတော့လေ ပြီးမှ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို
ထမင်းစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

စိုင်းမင်းဆက်လည်း အနားယူရန် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ တက်
သွားတော့သည်။ ။

‘ကြာညိုကိုကယ်ပါ’
